

‘Wetenschap en emotie niet samen’

Auteur Els Langefeld bij presentatie boek *Porto Marie*

Van een onzer verslaggevers

Willemstad – “Wetenschap en emotie gaan moeilijk samen. Op het moment dat emotie in een wetenschappelijk onderzoek een rol gaat spelen, is het onderzoek niet meer objectief.”

Zo begon Els Langefeld, auteur van het boek *Porto Marie 1738-1795-1888* dat gisteravond bij de S.A.L. (Mongui) Maduro Library achter landhuis Rooi Catoetje werd gepresenteerd, haar speech. Het boek wordt uitgebracht door Uitgeverij In de Knipscheer.

“In mijn vele historische artikelen probeer ik dan ook zo objectief mogelijk de feiten weer te geven. Liefst laat ik het aan de lezer over om conclusies te trekken. Voor emotie is in deze artikelen weinig ruimte. Dit in tegenstelling tot dit boek, wat geen wetenschappelijke status heeft maar die van fictie. Daarin draait juist alles om de emotie. Dat dit voor mij als auteur een enorme omschakeling betekende, mag duidelijk zijn.”

In *Porto Marie* schetst Langefeld in drie novellen een levensecht beeld van het dagelijks leven op en rond deze plantage. Na een overhaaste vlucht in 1738 probeert de slaaf Mbambo wanhopig van het dorre eiland te ontsnappen, terwijl bij hem, in hallucinerende beelden, herinneringen bovendrijven aan de gruwelijke overtocht vanuit Afrika die hem naar Curaçao bracht.

Het leven van Assienta, Alexander en Gracia wordt volledig op zijn kop gezet door de beruchte slavenopstand onder leiding van Tula in 1795. En een kleine eeuw later, in 1888 - de slavernij is dan al 25 jaar voorbij - zijn Juan en Antony in naam vrije mannen, maar in de praktijk zijn ze net als de slaven met handen en voeten gebonden aan de plantage-eigenaar en aan meneer pastoor.

“Wij zijn hier voor de presentatie van wat alweer het tiende boek is van Els Langefeld”, zei Benny Plaisier, een goede vriendin van Els die was gevraagd het openingswoord te houden. “Het begon allemaal achttien jaar geleden, toen

haar echtgenoot Henk een fotoboek maakte van de restauratie van Belvédère aan de Hoogstraat. Els verzorgde daarvoor de teksten. Daarna volgden in 1997 respectievelijk 1999 het boek over Landhuis Groot Davelaar en De Tempel aan het Hendrikplein. Daarbij dook Els in de archieven om rond deze gebouwen een stuk van de geschiedenis van Curaçao te vertellen.”

Plaisier: “Ik heb mij altijd afgevraagd waar zij die tomeloze energie vandaan haalt om dit allemaal te doen. Ik kan niet anders dan constateren dat dit komt uit een diepe gedrevenheid de geschiedenis van Curaçao voor een breed publiek toegankelijk te maken.” Met haar tiende boek betreedt de auteur ‘een totaal nieuw terrein’, aldus Plaisier, namelijk ‘die van historische fictie’.

“Drie nouvelles die ditmaal volledig aan haar fantasie zijn ontsproten, maar waarvan de achtergrond waartegen deze verhalen spelen volledig in overeenstemming zijn met de vele informatie die zij in de archieven heeft verzameld.”

Bron: *Antilliaans Dagblad*, 30 mei 2013